

РЕШЕНИЕ

№ 11710

гр. София, 25.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20211110130562 по описа за 2021 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от Ц. Г. Г. срещу Фирма, с която е предявен отрицателен установителни искове с правно основание чл. 124, ал. 1 от ГПК, с искане да се признае за установено, че ищецът не дължи на ответника сума в общ размер 8511 лв., представляваща стойността на доставена електроенергия за периода от 30.09.2008 г. до 01.01.2013 г. за имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № *****, поради погасяването ѝ по давност.

Ищецът твърди, че по партия с клиентски № *****, титуляр по която е наследодателят на ищцата, ответникът е начислил процесната сума, като същата е недължима поради изтичането на погасителна давност. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата молба.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба. Поддържа, че титуляр на партията на клиентски № ***** е наследодателят на ищцата, като са начислени задължения за ползвана електроенергия на стойност 4378.03 лв. за периода 27.05.2009 г.-08.03.2017 г., за което са издадени 15 бр. фактури, както и лихва върху главницата на стойност 4495.82 кв. за периода 15.09.2009 г.-19.01.2022 г. По отношение на вземането за главница в размер на 3400.09 лв. за периода 27.05.2009 г.-17.09.2010 г., начислено по 14 бр. фактури, както и вземането за лихва в размер на 4037.81 лв. за периода 15.09.2009 г.-19.01.2022 г. не оспорва изтичането на погасителната давност. Признава иска в тази част, като поддържа, че не е дал повод за завеждане на делото, поради което на

основание чл. 78, ал.2 ГПК разноските следва да се възложат на ищеца. В останалата част оспорва иска като неоснователен. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба и моли за постановяване на решение с оглед направеното признание на исковата молба.

Предявен е насрещен осъдителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 51 ПИКЕЕ /отм./ от Фирма срещу Ц. Г. Г. с искане ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 977.94 лв., представляваща стойност на електрическа енергия за периода от 09.12.2016г. до 08.03.2017г. по клиентски № ***** за имот, находящ се в /административен адрес/, по фактура № *****/13.03.2017г., начислена въз основа на констативен протокол № ***** от 08.03.2017 г. от Фирма, ведно със законната лихва считано от 04.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането, както и иск с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД за сумата от 458.01 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 28.03.2017 г.-19.01.2022 г.

В насрещната искова молба се поддържа, че сумата от 977.94 лв. е начислена по фактура № *****/13.03.2017г. за периода 09.12.2016г.-08.03.2017г. като „Фирма твърди, че между него и ответника е налице правоотношение по договор за доставка на електрическа енергия при общи условия, които съгласно чл. 98а ЗЕ обвързват всички абонати на енергийния снабдител без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че доставчикът на електрическа енергия имал право да ангажира отговорност на клиентите си при установено неизмерване или неточно измерване на количествата електроенергия поради неправомерно въздействие върху средството за търговско измерване. Излага съображения, че процесната претенция се основава на констативен протокол за неизмерена или неправилно измерена електрическа енергия в имота. Релевира законосъобразно и съответстващо на изискванията на ПИКЕЕ извършване на проверките на средството за търговско измерване в присъствието на свидетели. Сочи установено неправомерно въздействие върху средството за търговско измерване и следващо от това неотчитане на потребена електроенергия. Аргументира нормативно предвидена възможност за едностранно коригиране на сметката въз основа на констативния протокол, както и че вземането не е погасено по давност. Искането към съда е да уважи предявените иски. Претендира разноси. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата молба, претендира разноси, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК Ц. Г. Г. е подала отговор на насрещната исковата молба, в която оспорва предявените иски. Посочва, че в имота не е имало ток от 2008 г. Прави възражение за погасяването по давност на процесните суми. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявения отрицателен установителен иск, ищецът следва да

установи наличието на правен интерес от предявения иск, а ответникът следва да докаже правопораждащите вземането си факти. В частност ответникът да докаже кумулативното наличие на следните материалноправни предпоставки: наличието на облигационно правоотношение по договор за продажба на електрическа енергия между страните през исковия период за процесния имот, количеството на реално доставената от него по договора електрическа енергия за процесния период и нейната стойност, както и че са налице обстоятелствата, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 от ЗЗД.

По делото е безспорно обстоятелството, че „Фирма е променило фирмата си на Фимра.

Правният интерес от предявяването на отрицателен установителен иск, като абсолютна процесуална предпоставка за неговата допустимост съгласно чл. 124, ал. 1 ГПК, е налице тогава, когато ответникът по иска претендира отричаното от ищеца право. От значение за допустимостта на иска са действията на ответника по предявяване на претенции срещу ищеца, осъществени извън съдебното производство. Ако ответникът се защитава срещу иска чрез доказване съществуването на отреченото право, то не е налице съмнение по въпроса, че ответникът претендира това право и липсва необходимост ищецът да доказва правния си интерес, какъвто се явява и настоящият случай.

С оглед наведеното в исковата молба единствено основание за недължимост на сумите ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Между страните не се спори, а и от представеното извлечение на задълженията на клиентски номер ***** и от представените четиринадесет броя фактури при ответното дружество се установява, че по партидата за имот с адрес /административен адрес/, е начислена сума за доставена електрическа енергия за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. в размер на 3400.09 лв., както и обезщетение за забава в размер на 4037.81 лв. за периода от 15.09.2009 г. до 19.01.2022 г. По делото са представени и осем броя фактури за задълженията на клиентски номер ***** за периода от 01.09.2008 до 30.04.2009 г. на стойност 557.44 лв., която сума с оглед на изявлението на процесуалния представител на ответника в първото по делото заседание е била заплатена, като така декларираното обстоятелство представлява по своя характер признание на неизгоден за страната факт, който се цени от настоящият състав по реда на чл. 175 от ГПК с оглед останалите данни по делото съдът приема, че то отговаря на истината. По делото не е спорно обстоятелството, че сумата от 3400.09 лв. за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. отразява действителното количество потребена ел. енергия в процесния имот, като последният е собственост на ищцата по силата на наследствено правоприемство от Г.Й.В. /наследодател на ищцата/, което е видно от удостоверение за наследници с изх. № 478 от 15.03.2021 г. С оглед на което Ц. Г. следва да отговаря за задълженията свързани с процесния имот, с оглед на което дължими от ищеца се явяват сумата от 3400.09 лв.,

представляваща главница за доставена електрическа енергия за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г.

Следва да бъде посочено, че с разпореждане № 8061 от 23.07.2021 г. исковата молба е оставена без движение и на ищеца изрично му е указано да посочи как е формирана сумата от 8511 лв., в това число да уточни дали в нея е включена единствено стойност на доставена ел. енергия и за какъв период с посочване на начална и крайна дата, или в претендираната сума са включени и други вземания и с какъв характер са те. В изпълнение на указанията на съда по делото е постъпила молба от 10.08.2021 г., с която ищецът изрично посочва, че процесното задължение е само за електрическа енергия за периода от 30.09.2008 г. до 01.01.2013 г. С оглед на диспозитивното начало в процеса, доколкото ищецът изрично е посочил, че процесната претенция е единствено за електрическа енергия в случая не следва да се обсъжда въпроса за дължимостта на начислената от ответника лихва за забава в размер на 4037.81 лв. начислена за периода от 15.09.2009 г. до 19.01.2022 г., доколкото същата не е предмет на настоящата искова претенция.

По отношение на разликата над сумата от 3400.09 лв. до пълния предявен размер от 8511 лв., както и за периодите от 30.09.2008 г. до 26.05.2009 г. и от 18.09.2010 г. до 01.01.2013 г., производството се явява недопустимо и като такова следва да бъде прекратено. За да е допустим установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК за установяване съществуването или несъществуването на едно право или правоотношение, за ищеца следва да е налице правен интерес от исканото установяване. Наличието на правен интерес от иска е положителна процесуална предпоставка от категорията на абсолютните – за които съдът е длъжен да следи служебно, вкл. като извърши преценка за наличието ѝ преди да постанови крайния си съдебен акт. По арг. и от разясненията, дадени с Тълкувателно решение № 8/27.11.2013 г. по тълк. д. № 8/2012 г. на ОСГТК на ВКС, при предявен отрицателен установителен иск ищецът следва да докаже фактите, с които обосновава правния си интерес от иска, в противен случай производството се прекратява. Обратното би означавало да се защитава право, което изобщо може и да не съществува. В исковата молба ищецът е изложил твърдения, че от страна на ответника за периода от 30.09.2008 г. до 01.01.2013 г. от страна на ответника от него се претендират суми за ел. енергия по отношение на процесния имот. От представените по делото доказателства, а именно справка за задълженията и двадесет и два броя фактури се установява, че ответникът претендира от ищеца сумата за ел. енергия в размер на 3400.09 лв. за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. Действително за периода от 01.09.2008 до 30.04.2009 г. са били издадени фактури за ел. енергия на стойност 557.44 лв., но така посочената сума е била заплатена и не е претендирана от ответника. В настоящия случай липсват доказателства в посока, че въобще съществуват вземания за ел. енергия за периодите от 30.09.2008 г. до 26.05.2009 г. и от 18.09.2010 г. до 01.01.2013 г., които ответното дружество да претендира по някакъв извънсъдебен начин, с оглед на което липсва правен интерес от развитие на едно съдебно производство.

Действително съдилищата са длъжни да разгледат и разрешат всяка

подадена до тях молба за защита и съдействие на лични и имуществени права, но пък от друга страна съдът е длъжен служебно да констатира липса на някоя от положителните процесуални предпоставки или наличие на отрицателна процесуална предпоставка, които водят до недопустимост на правото на иск, както е и в настоящия случай. С оглед на което производството по делото следва да бъде прекратено, поради липса на правен интерес за разликата над сумата от 3400.09 лв. до пълния предявен размер от 8511 лв., както и за периодите от 30.09.2008 г. до 26.05.2009 г. и от 18.09.2010 г. до 01.01.2013 г.

С оглед наведеното в исковата молба единствено основание за недължимост на сумата от 3400.09 лв., представляваща главница за доставена електрическа енергия за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. не се явява спорно по делото обстоятелството дали вземането е погасено по давност с изтичането на тригодишен срок. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, понятието „периодични плащания” по смисъла на чл. 111, б. „в” от Закона за задълженията и договорите се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Следователно еднаквостта или различието на размера на задължението за плащане нямат отношение към характеристиката му като периодично, като единствено е необходимо той да е предварително определен или определяем.

Вземанията на ответното дружество съдържат изброените признаци на понятието, поради което представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в” ЗЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност. Задълженията на потребителите на предоставяните от ответното дружество стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт – договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер. В процесния случай вземането в размер на 3400.09 лв. за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. е погасено по давност. По делото не са представени доказателства за настъпили обстоятелства, които да обуславят спиране или прекъсване на давността, поради което правото на принудително осъществяване на паричните вземания е отпаднало и исковете за установяване на недължимостта му е основателен.

По отношение на предявения насрещен иск с правно основание на чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 51 ПИКЕЕ от Фирма, срещу Ц. Г. Г. с искане ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца сумата от 977.94 лв., представляваща стойност на електрическа енергия за периода от 09.12.2016г. до 08.03.2017г. по клиентски № ***** за имот, находящ се в /административен адрес/, по фактура № *****/13.03.2017г., начислена въз основа на констативен протокол № ***** от 08.03.2017 г. от Фирма, ведно със законната лихва

считано от 04.02.2022г. до окончателното изплащане на вземането, както и иск с правно основание чл. 86, ал.1 ЗЗД за сумата от 458.01 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 28.03.2017 г. до 19.01.2022 г., настоящият състав намира следното.

По делото не е спорно, че Ц. Г. Г. е собственик на недвижим имот на адрес София, /административен адрес/, както и че е начислена сумата от 977.94 лв., представляваща стойност на електроенергия, начислена за период от 09.12.2016 г. до 08.03.2017 г. по фактура № *****/13.03.2017 г.

От представения по делото констативен протокол № *****/08.03.2017 г., се установява, че на 08.03.2017 г., в 12.25 часа, служители на „Фирма“, в присъствието на двама свидетели доброволци от ****, са извършили проверка за евентуално неточно измерване и/или неизмерване на електрическа енергия до недвижим имот, находящ се в /административен адрес/, кл. № *****, като е отбелязано, че потребителят бил канен, но отсъствал. Констатирано е липса на пломба на щита на ел. таблото, като електроподаването било прекъснато заради неплатени сметки. Било налице присъединяване без средство за търговско измерване, което присъединяване било изпълнено с проводник тип „AL/R 1x16 мм“ /алуминий многожичен/ като единия край на присъединяването бил прикачен към една от фазите захранващи ел. таблото високо над стълба до чашките посредством клемма в другия край по въздушен път влиза в къщата и захранва цялата ел. инсталация. Установена била промяна в схемата на свързване на ел. измервателната система, като по този начин при това присъединяване ел. енергията не се отчитала от електромера и не се заплащала. В протокола е посочено, че проверката е била извършвана съвместно с МВР.

С писмо от 09.03.2017 г. до абоната е посочено за извършената проверка на средство за търговско измерване с фабричен № 2774367, бил съставен констативен протокол № *****/08.03.2017 г., като на основание Правилата за измерване на количеството електрическа енергия, щяла да бъде извършена корекция на сметка. С писмо от 14.03.2017 г. до абоната е посочено, че на основание протокол № *****/08.03.2017 била начислена сума в размер на 977.94 лв. за консумирана, но незаплатена електрическа енергия.

По делото е представена издадената фактура № *****/13.03.2017 г., издадена на основание чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ и чл. 51 от ПИКЕЕ /отм./, съгласно клиентски № ***** е задължен да заплати на ответника сумата от 977.94 лв.

От представения сертификат за публикувана реклама издадена от „фирма“ се установява, че на 26.11.2007 г. в брой. 927 е публикувано във в. „Телеграф“ общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „Фирма“, одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-059 от 07.11.2007 г. и общи условия за използването на електроразпределителните мрежи на „Фирма“, одобрени от ДКЕВР с Решение № ОУ-056 от 07.11.2007 г. Като по делото са представени и самите Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на „Фирма“, както и Общи условия за използване на електроразпределителните мрежи на Фирма.

От представената по делото корекция на сметка се установява, че във връзка с процесния констативен протокол е одобрено доначисляването на 6872 KWh за периода от 09.12.2016 г. до 08.03.2017 г.

По делото е разпитван и свидетеля Д.С., който посочва, че живее в /административен адрес/ и Ц. Г. Г. живеела точно срещу него на /административен адрес/. Посочва, че познава покойния брат на Ц. Г., който

бил скромен човек и водел скитнически живот, който му се оплакал през 2008 г., че му дошла много висока сметка електричество от около 800-900 лв. Посочва, че в имота нямало никакви електро уреди, дори не се отоплявал зимно време. Твърди, че след като тока в имота бил спрян от служители на ответника, пак дошла сметка. Твърди, че в момента в имота живеела Ц. Г., като понякога в имота се виждало да има ток, но свидетелят предполагал, че го вземали от съседа. Посочва, че Ц. Г. била подала заявление за промяната на партията към ***, тъй като партията се водела дядото на Ц. Г., които се казвал Генеди, но не си спомнял фамилията му.

По делото е разпитан свидетеля Р.Я. в качеството му на служител извършил процесната проверка, като свидетелят посочва, че е осъществил процесната проверка с колегата си Г.М. и двама свидетели от ****. Посочва, че при извършената проверка установили, че било направено присъединяване без връзка със средство за търговско измерване високо на стълба с проводник френски усукан 1x16 мм и присъединението влизало по въздушен път в къщата и захранвало цялата инсталация, тъй като електромерът бил прекъснат за неплатени задължения. Цялата енергия, която постъпвала в имота, не се отчитала на електромера. Присъединяването било извън имота, като било направено на стълба където се намира ел. табло и било направено свързване към една от фазите на електроразпределителната мрежа. Посочва, че били потърсили собственика и подали сигнал на тел. 112, като полицаите дошли на място и видели нарушението. Посочва, че след идването на полицията, свидетелят съставил протокол. Посочва, че били извършили справка в тяхната система и установили, че електрозахранването било спряно, но не може да посочи кога.

Разпитван е и свидетелят С.Г., в качеството си на представител на ****. Свидателят посочва, че няма конкретен спомен за проверката, тъй като била преди 5 години и бил участвал оттогава по близо 500 случая. Свидателят посочва, че подписа на констативен протокол № ***** от 08.03.2017 г. за свидетел № 1 е негов.

От приетата по делото съдебно-техническа експертиза, която настоящият състав кредитира като компетентно изготвена, се установява, че констатираното присъединяване в протокол № ***** от 08.03.2017 г., посредством проводник тип „ПВА-1 водело до незаплащане на ползваното от обекта на потребителя количество електрическа енергия само през присъединяването с проводник тип „AL/R 1x16 мм“ /алуминий многожичен/ като единия край на присъединяването бил прикачен към една от фазите захранващи ел. табло високо над стълба до чашките посредством клема в другия край по въздушен път влиза в къщата и захранва цялата ел. инсталация, представлявала присъединяване без СТИ. Представената промяна в електрическата схема на измерване, като цялата ел. енергия през присъединението не се измервала и отчитала, като описаното не представлявало производствен дефект. Вещото лице е посочило, че общото количество електроенергия неотчетено от СТИ– 6872 KWh за период от 90 дни е било преизчислено при спазване на ПИКЕЕ чл. 48, ал. 1, т. 1, бук. б, на база половината от пропускателната способност на линията. В експертизата е посочено, че била извършената проверка на електронния масив на Фирма и нямало данни за проверки на редовността на СТИ в период 90 дни преди проверката на 08.03.2017 г. и периода бил определен правилно. Заключение е посочва, че при проверката се установило, че изчисленията били математически верни и сумата съответствала на одобрените цени на

електрическата енергия за процесния период от ДКЕВР.

По делото е безспорно обстоятелството, че ищцата се явява собственик на процесния имот, поради което между страните е било налице облигационно правоотношение по договор за продажба на електрическа енергия през процесния период за процесния имот с кл. № *****. В този смисъл Ц. Г. е носител на права и задължения по Закона за енергетиката /ЗЕ/ и по арг. от чл. 283 ТЗ е обвързан от клаузите на Общи условия на договорите за продажба на електрическа енергия на Фирма, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ - 059/07.11.2007 г. по арг. от чл. 298 ТЗ.

По отношение на претенцията по фактура № *****/13.03.2017 г., издадена на основание чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ и чл. 51 от ПИКЕЕ /отм./, настоящата инстанция намира, че в случая приложение следва да намерят Правила за измерване на количеството електрическа енергия приети от ДКЕВР с Протокол № 147 от 14.10.2013 г. /отм. ДВ. бр. 35 от 30 април 2019 г./, като в случая ПИКЕЕ /отм./ са приложими доколкото неточното измерване е констатирано на 08.03.2017 г., тоест след влизането им в сила. Разпоредбите на чл. 48 - чл. 51 от ПИКЕЕ /отм./ са издадени от компетентен орган въз основа на законова делегация съобразно чл. 83, ал. 1 т. 6 от ЗЕ. ПИКЕЕ /отм./ действат само занапред, поради което и за периода преди влизането им в сила, не съществува основание за едностранна корекция на задълженията за потребена електрическа енергия, освен ако не се установи, че неточното измерване се дължи на виновно поведение на потребителя. След влизане в сила на ПИКЕЕ /отм./, обаче, отношенията между страните по договора за продажба на електрическа енергия се регулират и от тях, като съществува законово основание за едностранна корекция на задълженията, ако се установи неточно измерване и доставчикът е изпълнил задълженията си по чл. 98а, ал. 2, т. 6 от ЗЕ за предвиждане на ред за уведомяване на потребителя при извършване на корекцията. Тези разпоредби уреждат отговорността на потребителя за заплащане на електроенергия при установено на неизмерена, неправилно и/или неточно измерена електрическа енергия поради неправомерно присъединяване, промяна в схемата на свързване или неправомерно въздействие върху уреди, съоръжения или устройства по чл. 120, ал. 3 от ЗЕ, която отговорност е в отклонение от общите правила на договорната отговорност. Тя е въведена от законодателя, делегирал права за същото на ДКЕВР с разпоредба на чл. 83, ар.1, т. 6 и чл. 21, т. 9 от ЗЕ, като обективна отговорност, тоест за да се ангажира същата не е нужно за се установи, че причината за неизмерване на енергията се дължи на неправомерно поведение от потребителя в определен момент. Това е отговорност, която е основана само на обективния факт на констатирано неотчитане или неточно отчитане на потреблението, без да е доказан виновно поведение на потребителя. За да се ангажира тази отговорност на потребителя, обаче, законодателят е въвел строги формални изисквания, които са гаранция за охраняване на правата на потребителя. Това са гаранциите по раздел IX от Правилата, изискващи изрично доказване на негодност на техническото средство за измерване на енергията чрез метрологична проверка на електромера по реда на Закона за измерванията,

съответно при промяна на схема на свързване - констатациите за същото следва да са направени в присъствие на орган на власт - представители на МВР, който да удостовери наличието на същата. Гаранция е и изискването по чл. 98 а, ал. 2, т. 6 от ЗЕ. Правилата са приложими във всички хипотеза на разпоредбите на чл. 48-чл. 51 от ПЕКЕЕ /отм./ за периода на действие на тези правила - считано от 16.11.2013 г., като периода на едностранната корекция следва да попада в периода на действие на тези правила. В чл. 17, ал. 2 от действащите Общи условия на ответника е предвидено задължение на последния за уведомяване на потребителя за сумите, които дължи, а редът за това е посочен в чл. 49, ал. 2 от същите.

С решение № 2315/21.02.2018 г. по адм. д. № 3879/2017 г. на ВАС, са отменени чл. 48, чл. 49, чл. 50 и чл. 51 ПИКЕЕ /отм./, като решението е влязло в сила на 23.11.2018 г. Съгласно нормата на чл. 195, ал. 1 АПК подзаконовият нормативен акт се смята за отменен от деня на влизането в сила на съдебното решение. Тъй като през исковия период посочените разпоредби на ПИКЕЕ /отм./ не са отменени с влязъл в сила съдебен акт, същите намират приложение в разглеждания случай в този смисъл е и решение № 124 от 18.06.2019 г. постановено по гр. д. № 2991/2018 г. по описа на ВКС.

За защита на обществената и на личния интерес на всяка от страните по договора за продажба на електроенергия с ПИКЕЕ /отм./ е предвиден съответен, гарантиращ обективното установяване наличието на обстоятелствата, водещи до ангажиране отговорността на потребителя. Тази гаранция е постигната с участието на независим орган. При наличието на нередна намеса в измервателната система, то е свързано с посегателство върху измервателната система, собственост на оператора на електроразпределителната мрежа, която се владее и стопанисва от него. За да се гарантира обективност на извършените действия, наличието на неправомерното действие следва да бъде удостоверено с подписа на представител на полицията, който на основание чл. 48, ал. 2 ПИКЕЕЕ /отм./ задължително присъства на проверката. Това прави изготвения констативен протокол официален свидетелстващ документ, който се ползва с материална доказателствена сила.

В разглеждания случай при извършената проверка е установено присъединяване без средство за търговско измерване, което било направено с проводник тип „AL/R 1x16 мм“ /алуминий многожичен/ като единия край на присъединяването бил прикачен към една от фазите захранващи ел. таблото високо над стълба до чашките посредством клема в другия край по въздушен път влиза в къщата и захранва цялата ел. инсталация. С оглед на това и на основание чл. 48, ал. 2 ПИКЕЕЕ /отм./ констативният протокол за установяване намесата в измервателната система следва да се състави в присъствието на органите на полицията и да е подписан от тях. Това императивно изискване е спазено, тъй като при извършване на проверката от 08.03.2017 г. е присъствал представител на полицията – Д.Л., който е подписал съставения протокол. Показанията на свидетеля Р.Я. потвърждават, че по време на проверката са присъствали служители на полицията.

Действително свидетелят Г, нямаше ясно съхранен спомен за извършената проверка поради изминалия период от време и множеството проверки, но същия изрично посочи, че е присъствал и че подписът на свидетел. Ето защо следва да се приеме, че констативният протокол съставлява официален удостоверителен документ с обвързваща съда материална доказателствена сила.

С ПИКЕЕ /отм./ е установен механизъм за определяне на реално консумираната електрическа енергия, която следва да се заплати от потребителя. Не е необходимо абонатът да е извършил интервенция в средството за търговско измерване, за да е налице основание за начисляване на електрическата енергия, която е потребена, но не е отчетена, поради което поради което този факт е извън предмета на доказване и не следва да се обсъжда. В доказателствена тежест на ищеца е да установи, че е налице разминаване между реално потребената електрическа енергия и отчетената такава в резултат от констатираната промяна в схемата на свързване на електромера.

При така установеното следва да се приеме, че по делото е установено валидно възникнало право на ищеца по насрещния иск да извърши едностранна корекция на потреблението на ищеца за процесния период по правилата на чл. 48, ал. 2 от ПИКЕЕ /отм./. Тази отговорност е уредена като обективна и възниква само на основание на установено неточно отчитане на потреблението. При така възприето и като съобрази заключението на техническата експертиза, което съдът кредитира като неопровергано от другите доказателства по делото, установяващо, че извършеното преизчисляване на консумираната електрическа енергия отговаряло на методиката по реда на чл. 48, ал. 1, т. 1, бук. б от ПИКЕЕ за период от 90 дни, изчисленията били математически верни и съответства на одобрените цени на електрическа енергия за процесния период от ДКЕВР, то съдът приема, че по делото е установено валидно възникнало задължение на Ц. Г. към ищеца по насрещния иск за заплащане на процесната сума.

С оглед на гореизложеното настоящият състав намира, че в процесния случай са били налице основанията за извършване корекция на сметка обективизирано във фактура № *****/13.03.2017 г., издадена на основание чл. 83, ал. 1, т. 6 от ЗЕ и чл. 51 от ПИКЕЕ /отм./, поради което предявеният иск в тази му част за сумата от 977.94 лв. се явява основателен и следва да бъдат уважен.

С оглед основателността на насрещната исковата претенция следва да бъде разгледано направеното възражение за погасяване на процесното задължение по давност. Настоящият състав намира, че еднократно начисленото от ищеца задължение е възникнало едва след извършване на едностранната корекция, т.е. към датата на издаване на процесната фактура № *****/13.03.2017 г., като в случая давността за вземането е започнала да тече с настъпване на посочения във фактурата падеж - 27.03.2017 г., когато вземането е станало изискуемо. Също така претендираната от ответника сума не се характеризира с белезите на периодично плащане по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД, поради което претенцията се погасява с общата петгодишна

давност по чл. 110 ЗЗД. Доколкото давността е започнала да тече от 27.03.2017 г. и към датата на подаване на насрещната искова молба 04.02.2022 г. -арг. чл. 62, ал. 2 ГПК, която е била приложена към отговора на исковата молба, не е изтекла предвидената в закона погасителна давност по отношение на вземането. В случая следва да бъде посочено, че на насрещната искова молба поради пропуск е положена по-късна дата, но същата е постъпила в съда по пощата още на 04.02.2022 г. заедно с отговора на исковата молба.

По отношение на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД, съдът намира, че доколкото задължението за заплащане на стойността на доставената електрическа енергия е възникнало като срочно съгласно Общите условия за продажба на електрическа енергия, то изпадането на длъжника в забава не е необходимо отпращането на покана - чл. 84, ал. 1 ЗЗД. Следователно акцесорната претенция се явява установена в своето основание за исковия период в размер на 458.01 лв. /определен от СРС при правилно приложение на чл. 162 ГПК/.

С оглед на основателността на претенцията следва да бъде разгледано релевираното възражение в отговора на насрещната искова молба за погасяване на процесните суми по давност. В случая, доколкото процесната сума се явява лихва за забава същото се погасява с три годишна давност – арг. чл. 111, бук. в от ЗЗД, поради което погасени се явяват вземания за лихва за забава на стойност 184.19 лв., /изчислени по реда на чл. 162 от ГПК/ за периода от 28.03.2017 г. до 03.02.2019 г., а размерът на непогасените по давност задължения за лихва дължими от ответника възлиза на сумата от 273.82 лв. за периода от 04.02.2019 г. до 19.01.2022 г.

По отговорността на страните за разноски:

При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски, като ищецът претендира сумата от 600 лв., представляваща заплатено адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на спора на ищеца следва да му се присъди сумата от 239.69 лв. Неоснователно се явява и възражението за недължимост на разноските по делото с оглед нормата на чл. 78, ал. 2 от ГПК. За да намери приложение разпоредбата на чл. 78, ал. 2 от ГПК следва да бъдат налице кумулативно две предпоставки, а именно признание на иска и ответникът с поведението си не е дал повод за завеждане на делото. В случая ответника с извънпроцесуалното си поведение е станал повод за завеждане на делото, поради което безпредметно се явява да се изследва наличието на следващата предпоставка. Ответникът по този иск не е претендирал разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Според нормата на чл. 78, ал. 6 ГПК, когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството /какъвто е настоящият случай/, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски, като съответните суми се присъждат в полза на съда. Поради това Фимра, следва да бъде осъдено да заплати в полза на СРС съразмерно на уважената част от исковете сумата от 136 лв. –държавна такса за производството пред СРС.

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца по насрещния иск

следва да се присъдят и направените и претендирани в настоящото исково производство разноски, като страната претендира сумата от 100 лв. заплатена държавна такса, 300 лв. депозит за вещо лице, както и 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, което настоящият състав определи с оглед на разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК. С оглед частичната основателност на исковата претенция на страната следва да се присъди сумата от 435.86 лв. Ответникът по насрещния иск не е претендирал разноски, поради което такива не следва да се присъждат.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА като недопустимо производството, по иск с правна квалификация чл. 124, ал. 1 от ГПК предявен от Ц. Г. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ срещу Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, за признаване за установено, че Ц. Г. Г. дължи на Фирма в частта за разликата над сумата от 3400.09 лв. до пълния предявен размер от 8511 лв., представляваща стойността на доставена електроенергия за имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № *****, както и в частта за периодите от 30.09.2008 г. до 26.05.2009 г. и от 18.09.2010 г. до 01.01.2013 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Ц. Г. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/ срещу Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, отрицателен установителен иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК, че Ц. Г. Г. не дължи на Фирма сумата от 3400.09 лв., представляваща стойността на доставена електроенергия за периода от 27.05.2009 г. до 17.09.2010 г. за имот, находящ се в /административен адрес/, клиентски № *****, поради погасяването ѝ по давност.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати на Ц. Г. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 239.69 лв., разноски в производството.

ОСЪЖДА Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, да заплати в полза на Софийски районен съд на основание чл. 78, ал. 6 ГПК сумата в общ размер от 136 лв., представляваща дължимата държавна такса по делото.

ОСЪЖДА Ц. Г. Г., ЕГН *****, с адрес /административен адрес/, да заплати на Фирма, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, по предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 51 ПИКЕЕ /отм./ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, сумата от 977.94 лв., представляваща стойност на електрическа енергия за периода от 09.12.2016г. до 08.03.2017г. по клиентски № ***** за имот, находящ се в /административен адрес/, по фактура № *****/13.03.2017г., начислена въз основа на констативен протокол № ***** от 08.03.2017 г. от Фирма,

ведно със законната лихва считано от 04.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 273.82 лв., представляваща обезщетение за забава за периода 04.02.2019 г. до 19.01.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за обезщетение за забава за сумата над уважения размер от 273.82 лв., до пълния претендиран размер от 458.01 лв., както и за периода от 28.03.2017 г. до 03.02.2019 г.

Решението, в частта, в която производството е прекратено може да бъде обжалвано с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните, а в частта в която предявеният иск е уважен може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____